

KIS LAP

VESZEDELMEK VENDÉG. (Lásd a 71. lapon.)

XLVII. kötet, 5. szám. Ara negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1894. július 29-én.

Rajzok

Hollós Mátyás dicsőséges királyunk
gyermek-korából.

Irta DONÁSZY FERENCZ.

— Számos képpel. —

(Folytatás.)

IV.

Anya és fia.

Ó, mi szépen leng a zászló,
Ó, mi szépen fénylik a kard!
Eressz, anyám, engem is el
Szép vitézek seregivel!

ZOK a napok, míg nagybátyja náluk mulatott, Mátyás tüzes lelkének az öröm és boldogság napjai valának.

Órákig elvívott és tanította öcsét az öreg vitéz a nagy, boltozatos fegyver-teremben a vívásra és a hadakozás minden fortélyára — csak hogy, sajna, ezek a boldog napok hamar elmúltak és elérkezett a hadba-indulás napja.

Hunyadyné könnyező szemekkel állt a vár ívezett ablakánál s mellette Mátyás komoly, megilletődött arcczal.

Lenn kürt-harsogás és paripa-dobaj. A zászlók pattogva lobogtak a friss reggeli szellőben; csengett a vért és kard; a táro-

gató harcra hívó hangja rivalt, sikoltott a távolban... férje, fia és bátyja indulnak seregeikkel a csatába.

— Ó, mi szépen lobognak a zászlók és harsognak a kürtök! Anyám, kedves édes asszony-anyám, eresszen el engem is a sereggel, esengett Mátyás.

— Nem, nem, fiam! felelé Hunyadyné lassu, fojtott hangon s még egyszer meglobogtatá köny-ázott fehér kendőjét férjének és fiának távolba vesző alakjai után.

— Eresszen, ó eresszen, édes jó asszony-anyám! Hallja, mily lelkesítő hangon rivall a tárogató s hogyan hívogat a harczi kürt?!... Engem hív az! Eresszen, édes hadd menjek én is már a csatába! könyör-

gött forró har-
keleti szőnyeg-
ékességül, csak

— Van én-
ékességem!

És ha Máty-
távolba vesző
volna, hogy éde-
gyöngyeivel: kö-

— Mindig a
anyám, hogy
Csak ezt az eg-
menjek a sereg-

— Hiszen
ember alakja
Hová mennél!

— Lovamon-
mulva utól ére-
gyult arcczal.
mehetek hát?

— Fiam
édes anyádat!
Hunyadyné.

Mátyás meg-
akadozva felelé

— Édes aty-
mednek a búcs-
cselédem, ne k-
minden jó mag-
és királyának!

— De te l-
gyermekem! E-
ádáz csattogás-
birná emelni a

Mátyás arcz-
szemekkel ugro-
zathoz és lea-
kétélű hadverő-
és foltjai min-
emlékét hirdet

gött forró hangon Mátyás. Gyöngyöket, keleti szőnyegeket hozok kegyelmednek, ékességül, csak erresszen.

— Van énnékem, fiam, elég gyöngyöm, ékességem!

És ha Mátyás tekintete sóváron nem a távolba vesző seregen révedez, láthatta volna, hogy édes anyja szemei a fájdalom gyöngyeivel: könnyekkel vannak telve.

— Mindig azt mondta, édes jó asszony-anyám, hogy mindent megtenne érettem. Csak ezt az egyet tegye meg, hadd én is menjek a sereg után!

— Hiszen már elmentek! Az utolsó ember alakja is eltűnt a messzeségben. Hová mennél hát?

— Lovamon, a *Villámon*, pár percz mulva utól érem őket! kiáltá Mátyás lángra gyult arcczal. Oh, drága asszony-anyám, mehetek hát?

— Fiam Mátyás, itt tudnád hagyni édes anyádat? kérdé fájdalmas hangon Hunyadyné.

Mátyás megrendülve süté le szemeit s akadozva felelé:

— Édes atyám ő kegyelme mondá kegyelmednek a búcsú perceiben: »Ne sírj édes cselédem, ne keseregj! Ezzel az áldozattal minden jó magyar tartozik az ő hazájának és királyának!«

— De te kicsiny vagy még, fiam, jó gyermekem! Elvesznél, letipornak a harc ádáz csattogásaiban. Gyöngye karod nem birná emelni a kardot és harci bárdot!

Mátyás arca tüzlángba borult. Villogó szemekkel ugrott a közeli fegyver-csoportozathoz és lekasztá édes atyjának nehéz, kétélű hadverő kardját, melynek csorbái és foltjai mind-megannyi diadalmas csata emlékét hirdették.

— Dehogy nem! Nézzen ide, asszony-anyám!

Azután vágni próbált vele kelet felé. Az első vágás valahogy csak ment, de már a másodiknál a nehéz, kétemberes pallós lehozta karját és hegye nagyot pendült a padlat márvány-koczkáján.

Mátyás arca a harag és szégyen sötét pirjában égett. Leccsüggesztett fejével akasztá vissza a nehéz kardot s némán, bocsánatkérve csókolt kezét anyjának, ki forró szeretettel szoritá keblére fiát:

— Majd ha nagyobb és idősebb leszel! vigasztalá nyájas, bátorító hangon.

A kürtök távoli rivallását már csak egyes töredezett hangokban hordozta vissza a reggeli szellő.

— Óh Istenem, bár csak már nagyobb volnék! sóhajtozá elbusultan Mátyás és sóvárgó tekintete csüggetegen tévelygett a távolnak sötétkék láthatárán.....

V.

Mátyás vadász-kalandjai.

Nyilát nem állja röpke gim,
A lég gyors szárnyasa;
Vadászatin halomra hull
A rengeteg vada.

Az ősz hadvezér, Hunyady János és csatlós hada távoztával, csöndessé s hangtalanlanná váltak a vajda-hunyadi vár oszlopos csarnokai és kövezett udvarai.

Mátyás kétszeres buzgalommal tanult és forgatta a fegyvert. A hasadó hajnallal kelt, későn feküdt és játékra szánt óráiból kettőt majd minden nap a vadászatnak szentelt, hogy a nyíl-lövésben nemcsak álló, hanem mozgó célpontokon is gyakorolja magát.

A vár egyik erkélye a gazdasági udvarra nyílt, hol temérdek baromfi zajgott-hápgott. Egyik reggelen héját látott fekete pontként a magasban lebegni. Ez a szárnyas rabló már a mult napon egy jérczikét csipett el, és most is azzal a szándékkal keringett alább-alább.

Mátyás hirtelen beugrott a szobába, lekapta ágyas aczél-íjját s gyorsan fölajzva, ráfekteté a sastollas nyilvesszöt.

A baromfiak közt egyszerre nagy ribillió támadt. Gágogva, kodácsolva menekült valamennyi fejvesztett ijedtséggel, amerre látott, mert a héja hatalmas szárnyait össze kapva, lezuhanó kő gyanánt vágódott közéjük, és egy kis gyenge csirkét karmai közé kapva, suhogó szárnyalással emelkedett ismét fölfelé.

Az étető szolgáló éppen nagy méreggel átkozta-szidta a szárnyas tolvajt, midőn egyszerre szisszenő süvöltés hallatszott, és a hatalmas szárnyas egyet kalimpálva, hanyatt fordult a levegőben, s kiterjesztett szárnyaitól föntartva, lassu lebegéssel hullott alá.

A sastollas nyilvesszö éppen melle közepét járta át.

— Ez szép lövés volt, Mátyás urfi! Akár melyik vén vadásznak is becsületére válna, mondá az öreg várnagy.

— De ki is tömjük ő kelmét, hadd legyen disze a vadász-teremnek.

Ezt meg Mosolygó mester mondá, ki szintén tanuja volt az ügyes lövésnek.

E napon hírnök érkezett Hunyady Jánostól, és Mátyás lélekzetfojtó figyelemmel lesett minden szót annak ajkáról. Tanóra közben egyszerre azt kérdezé nevelőjétől: mi fejlesztí legjobban és leghamarább a testet és az erőt?

— A sok mozgás, erősítő testgyakorlat, uszás, vívás, vadászat és lovaglás, felelé Vitéz János, a vár-

káplán. De miért kérdezed ezt, kedves fiam? Mátyás késlekedett a felelettel.

— Ok nélkül nem szoktál kérdezősködni; határozott és nyílt feleletet akarok tőled, Mátyás!

Nevelőjének ezen határozott szavaira Mátyás, kissé pirulva, bevallá, hogy mi-

... SZÉP LÖVÉS VOLT.

előbb nagy és lenni, hogy é táborba.

— Türelem, rendje meghoz csak annyit meg fogsz férfiu le gyermekek lesz

geteget, az ész mászott, hol sodva, renet alkotott, mely mindenféle vi kor. Tömérde kor haza, m

előbb nagy és egész férfi-erejü szeretne lenni, hogy édes atyját követhetné a táborba.

— Türelem, fiam! Az idő, a természet rendje meghoznak mindenedet. Egyelőre csak annyit mondok, hogy te már akkor fogsz férfit lenni, mikor pajtásaid még gyermekek lesznek.

Mátyás szívét e jóslatos szavak hevesen megdobbantották.

E naptól kezdve még jobban megváltotta játékeit. Csak azokban vett részt, melyek a testet és izmokat legjobban fejlesztik. Ezen kívül kora hajnalban napnap után *Villám* lova hátán beszáguldozta az egész környéket, vagy öklére véve *För-*

— NAGY BAJOM VAN, NEMES URFI! (Lásd a 70. lapon.)

geteget, az észak felé huzódó rónán sólymászott, hol a Zalasd patakja elposványosodva, rengeteg nádas és kákás mocsárt alkotott, melyben csak úgy nyüzsgött a mindenféle vízi szárnyas, kivált nap költékor. Tömérdek zsákmánnyal tért mindenkor haza, mert *Förgeteg* fényesen felelt

meg a nevének és villámként csapott a hápogó kacsára, vagy a napfényes magasban kóválygó ezüst-színű gémre, és vjjogva tépte-verte le őket gazdája lábai elé.

A sólymászatnál azonban százszorta jobban kedvelte a vadászatnak azokat a neimeit, ahol, kelevézzel kezében, *Villám*

hátán repülve, üzhette a gyors lábu szarvast és dánvadat, vagy pedig *Basa* társaságában, tegzével hátán, mászhatta a hegyi rengetegeket, vadat nyomozva.

Egy napon éppen egy vadmacska után indult meg. Leérve a vágás szélére, *Basa* dühösen morogni kezdett; de a várt vad helyett egy öreg jobbágy lépett ki a sűrűből, vállain egy rakás tar-gallyal.

— Mi bajod, jó öreg? kérde Mátyás, midőn az öreg tiszteletudón, de gondterhes arczal köszöntette.

— Nagy bajom van, nemes urfi, felelé sóhajtvá. (Lásd a képet a 69. lapon.) A Bükkös szélén lakom, és kis darab földemet az északa ugy legázolta és felturta egy vén kan, hogy a fél termés oda van. Oreg létemre ezzel a baltával nem szállhatok szembe a vén füstös-fülűvel.

— Szembe szállok vele én! Hol tanyázik ilyenkor az a vén kártevő?

— A Bükkös szélén a sásosban, kegyelmes urfi.

— Vezess oda!

Az öreg jobbágy aggódalmasan csóválta meg ősz fejét.

— Ifju vagy te még ilyen nagy vadra, kis uram!

— Ne félts te engem! Szemem biztos, karom erős! Vezesse, jó öregem!

Szopora gyaloglással csak-hamar elérték a Bükköst, melynek szélén ember-magas sás borította a vizenyős talajt.

Mátyás merészen hatolt befelé a legázolt vad-esapán s lépteinek zajára egyszerre haragosan hördülő röffenes harsant fel az alacsony rekettje-bokrok közül.

Basa dühös csaholással rohant előre, mire a felriasztott vad is mérgeesen vágta fel magát vaczkából.

Hatalmas vén állat volt. Minden szál sörtéje fölmeredve berzengett a gerinczén. Sarló forma agyaraival törve-zúzva a bozótot, dühtől izzó szemekkel meredt a nyugalmit háborítani merészlőkre, miközben fenekedő ordítása messze beharsogta az erdőt.

Mátyás szokatlan hőséget érzett. Mint ha könnyű láz borzongatná. Ilyen hatalmas vaddal eddig még nem állott szembe. Az a tudat azonban, hogy élete csak is a biztos célzástól függ, bátorságot és hidegvért öntött minden izébe.

Biztos szemmel célba vevé tehát a lapoczkáján és elpattantá az ideget.

A szakállas nyilvessző a tollas végig furdott bele és Mátyás csak sebes félre-ugrással kerülheté ki a vadkan dühös támadását. De ott volt a derék *Basa* is. A bátor és erős kutya lefülelte a sebzett kant. A következő pillanatban Mátyásnak rövidnyelű kopjája már ott fészkelt mélyen a kan oldalában, mire ez vért okádva dőlt el és hörögve fujta ki páráját.

Mátyás diadaltól égő arczal kiáltotta oda maga mellé az öreget, ki a Bükkös szélén az ő kis ura lovát fogta a zablánál. Mátyás mosolyogva hallgatta az agg jobbágy-nak magasztaló hálalkodását, végre pedig neki ajándékozta az elejtett vadat.

— Amiért természet elpusztította, te meg pusztítsd el jóízűen magát e vén füstös-fülűt, mondá bucsuzól. Csak a sörtéiből huzok ki néhány szálat. Ezután lovára kapott és csöndesen ügetett haza felé, anélkül, hogy merész kalandját bárkinek is elmondta volna, mert a kérdéást és dicsekvést mindenek fölött kerülte. És tán sohsem is tudták volna meg a várban, ha pár hétre rá az öreg jobbágy be nem állit a vadkan fejé-

vel, melyet hál-tett ki nagy ü-

Csak hogy a szebb s rettent-dász-kaland ese-(Fol-

VESZEL

ZÖNG
Nagy
Szoro
Anna
Az az
Azért

Hess
Mézre
A pin
Inkál
De o
Nézd

Vala
Te k
Miná
Czuk
Abla
S az

TINKA

AZ ÁLLH

— Nyár

— Mondok
— Mondj,
kozni már m
— Éppen
doltam valam
szép, az igaz
tunk százszo

vel, melyet hálából fegyver-fogasnak készített ki nagy ügyességgel Mátyás számára.

Csak hogy azóta már másik, még merészebb s rettenthetlen bátorságra valló vadász-kaland esett meg rajta.

(Folytatása következik.)

VESZEDELMEK VENDÉG.

(Képpel a ezimlapon.)

ZÖNG a, döng a méhike,
Nagyot ijed Évike.
Szorongatja az almát —
Annak érzi a szagát
Az az éhes méhike,
Azért sikít Évike.

Hess onnan te méhe, hess!
Mézre valót ne keress
A piroska nagy almán —
Inkább Évi ajakán.
De oda se ülj le te —
Nézd, hogy meg van ijedve!

Valamit mondom neked
Te kis méhe, figyeld meg:
Minden napnak reggelén
Cukor-morzsát hintek én
Ablakomba ha leülsz —
S aztán sebtén elrepülsz.

TINKA ÉS MINKA SÉTAJA

vagy

AZ ÁLLHATATOSSÁG BAJAI.

— Nyári történetke hét képben. —

I.

— Mondok valamit, Tinka . . .
— Mondj, de jót, Minka; mert unatkozni már most is unatkozom.
— Éppen úgy vagyok én is. Azért gondoltam valamit. Ez a mi kis kertünk nagyon szép, az igaz; de már minden virágot látunk százszor is. Ez nagyon unalmas.

— Tökéletesen igazad van. Roppantul unalmas. De hát mit tegyünk?

— Sétáljunk ki messzire, a mezőre. Ott sokkal szebb. Virág ott is van.

— Nagyon jó lesz. Induljunk azonnal. Apa, mama nincsenek itthon, meg nem tilthatják.

— Ugy sem tiltanak. Mért is tiltanak? Nagyon szép az idő.

— Amott látszik ugyan egy kis felhő, de az nem baj.

— Semmi baj. Elhatároztuk, hogy megyünk, hát megyünk. Különben az eső ellen elvisszük az ernyőket; én a mamáét, te az apáét.

— Nagyon jó lesz. És beszélünk a szomszédban Linkához, hogy ő is jöjjön velünk.

II.

— Így ni! Most már mehetünk. Van jó ernyőnk, kalapunk; napsugárral, esővel daczolhatunk.

— Tehát menjünk! Ni, ni! Linka épp az ajtóban áll, talán bizony minket vár.
 — Mindjárt megtudjuk. Jó napot, kedves Linka! Velünk jössz?
 — Hová? Azt sem tudom, hová mentek.
 — Nagy sétára, a mezőre.

— Az jó volna, sőt nekem voltakép mennem is köllene, mert a nagymama, mikor elutazott, meghagyta, hogy minden nap sétáltassam meg az ő kedves Kukiját, különben nagyon elhizik a kis kutyus.
 — Nos, hát jőjj szaporán!

— Ma nem merek és nektek sem tanácsolom. Nézzétek, nagyon borul, eső lehet belőle.

— Nevetséges! Megijedni egy kis felhőtől. Van jó ernyőnk, mit félénk? Mi megindultunk, megyünk is.

— Már én csak inkább itthon maradok. Maradjatok ti is. Az ernyő meg nem véd; futva jöttök vissza, meglássátok.

— Majd ha fagy! No, ha te olyan nagyon félsz, ereszd legalább Kukikát. Majd mi megsétáltatjuk.

— Nem bánom. De nagyon vigyázzatok rá! Tudjátok, nagymamácskám szörnyen

félte ezt a kényes kis jószágot. Vezessétek mindig pórázon.

III.

— Hahaha! Jaj de gyáva az a Linka!
 — Hihih! Megmutattuk neki, hogy mi nem ijedünk meg.

— Pedig hogy ijesztgetett! Csakhogy mi nem állunk el attól, amit egyszer eltököltünk.

— De nem ám! Eleget hallottuk, mikor apácska biztatta Jenő bátyánkat, hogy legyen állhatatos, ne riadjon vissza holmi apró akadályoktól.

— Igen bizonyos erény. Majd majd is, hogy megsér

— Csak elszedted a lábaidat.
 — Hahaha felhőtül. Persze

— Dehogyan
 — Már mi

— Igen bizony! Az állhatatosság nagy erény. Majd megdicsér az öreg nagymama is, hogy megsétáltattuk a kedves Kukikát.

— És még több jó czukros süteményt kapunk tőle. Linka pedig majd fogja röstelni, hogy nem tartott velünk.

— Csak előre, Kuki! Nagyon lustán szeded a lábacskaidat.

— Hahaha! Bizonyosan ő is fél attól a felhőtől. Persze, neki nincs ernyője.

— Az ám! De ni . . . hm! Mint ha az orromra csöppent volna valami. Az a kis felhő hamarosan milyen nagygyá lett! Talán bizony csakugyan esni fog.

— Dehogy fog! Majd kiderül mindjárt.
— Már mi türés-tagadás, esik bizony!

— Kifeszítjük az ernyőnket. Így ni!
Kuki, te most jőjj szépen a magad böcsü-

letéből. Nem tarthatom a pórázt, mert a ruhámat kell fognom. Jaj, hisz' ez zápor!

— Ejnye no! Mondta Linka, hogy futva kerülünk haza. Majd nevet rajtunk!

— Rajtam bizony nem nevet. Én nem megyek vissza. Mire való ez a nagy ernyő?

— Persze, persze! Hát csak menjünk tovább, bizonyosan hamar elmúlik ez a kis nyári eső.

— És akkor még kellemesebb lesz a séta, akkor megérjük állhatatosságunk jutalmát, amit apácska emlegetni szokott.

— Igen . . . az nagyon szép lesz . . . de a lábam már csupa víz . . . és a szél úgy csapkodja az esőt! . . .

— Az bizony nem jó . . . a ruháskánk tönkre ázik, a mama haragudni fog. Jaj! Most dörgött! Hogy villámlik!

— Jaj, jaj, ez már nem jó dolog! Bujjunk amoda a nagy fa alá, ott nem ázunk meg anyyira.

— Ó, nem szabad! Magas fába leghamarább üt bele a villám. Inkább szaladjunk haza! Már hiába! Pocsékká ázunk, át kell öltözködnünk.

V.

— No, csak hogy haza jutottunk! Jaj a cipőm tele vízzel.

— Hát az enyém! A szoknyácskám facsaró víz!

— Hamar, hamar öltözzünk át. Majd megkérjük a Juczi szobaleányt, hozza rendbe ruháinkat.

— Meg is teszi. De nézd, mily bosszantó! Most már, hogy haza értünk, derülni kezd.

— No, csak hamar öltözzünk át, mert Linkának eszébe juthat, hogy átsétál hozzánk, látni akar lueskosan.

— Már elkésett. Már ismét csinosak vagyunk és csak azért sem valljuk meg, hogy bajba keveredtünk. De igaz! Kukit haza kell vinnünk. Hol vagy Kuki?

— Jaj, hol a Kuki? Nem jött velünk haza . . . nem is emlékszem, hol hagytuk el. Künn a mezőn láttam utoljára.

— Ó jaj! Még talán baja esett annak a kényes kis jószágának! No, lesz nekünk! Mit mond az öreg néni, ha elveszett a kedves állatkája!

— Jaj, jaj, nagy baj! Mit csináljunk! Mit csináljunk! S ni, jön Linka! Menjünk elébe, magyarázzuk meg neki . . . ó, ó!

— Kedves Linka . . . nagyon sajnáljuk, de hát biz' az megesett . . . a Kuki elveszett!

— Gyönyörűen vigyáztatok reá! Pedig

— Persze, p
— Mégis bizt
elszántan neki,
tök vissza. És m
tok, ozsonnát k
kész. Hogy ne
hozzám. Busul

— Jaj, Tink
állhatatosak!

— A kis
Ezeket a czicz
is lett bajuk.
kényes jószág
hogy csöpögn
Ti bizonyosan
halva és észre
— Mi meg t
átáztunk, agg
— Jaj, de

ugy-e intettelek, hogy baj lehet, ne menjetek.

— Persze, persze! Jaj de nagy baj!

— Mégis biztam, hogy mert olyan nagyon elszántam neki, indultatok, hiba nélkül kerültek vissza. És mert a Kukikát megsétáltattatok, ozsonnát készítettem. No, az ozsonna kész. Hogy ne veszzen kárba, jőjjetek át hozzám. Busulni mindenütt lehet.

VI.

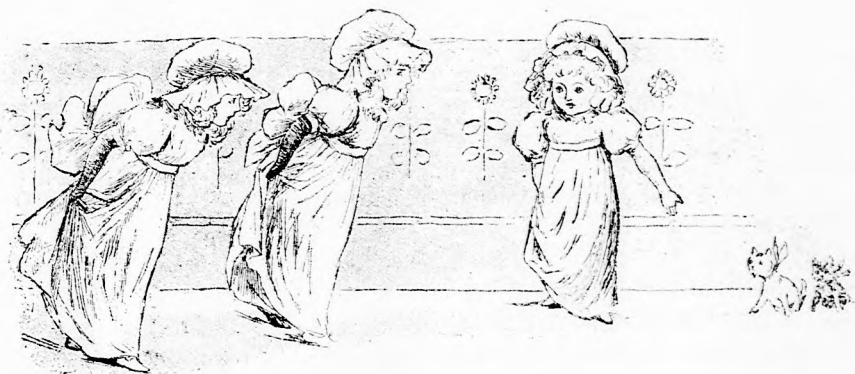
— Jaj, Tinka, minek is voltunk olyan állhatatosak!

— Bizony minek! Nincs igaza apácskának! Ugy-e Linka?

— Nem bizonyos, kedveseim, nem bizonyos. Az apácskák rendesen igen okosak, rendesen igazuk szokott lenni. No, csak lépjete be, tessék. Isten hozott!

— Ni! Ni! Hiszen . . . az ott . . . a Kukika! Nézd, Minka!

— A Kukika! Hát nem vészett el? Jaj, te hamis Linka! És nem mondtad, szepgettél idáig! Hát ezek a kis cziczák?

— A kis büntetést megérdemeltétek. Ezeket a cziczákat pedig én őrzöttem. Nem is lett bajuk. De Kukinak sem. Amilyen kényes jószág, nem szereti az esőt s alig hogy csöpögni kezdett, már itthon volt. Ti bizonyosan magatokkal voltatok elfoglalva és észre sem vettétek.

— Mi meg tovább mentünk, erölködtünk, átáztunk, aggódtunk!

— Jaj, de kellemetlen séta volt

VII.

— Mondok valamit, Minka.

— Mondj, de jót, Tinka; mert nem tudom ugyan miért, de boszus és kedvetlen vagyok.

— Eppen úgy vagyok én is. Hát én úgy találom, hogy ez a mi kertecskénk, ahova vissza kerültünk, igen kedves hely, kár volt megvetnünk.

— Tökéletesen igazad van. Vegyük elő azt a könyvet, melyet Linka adott és olvas-

sunk el a mesét, melyet mutatott. Ni, ez az . . . olvasd te is.

— Nagyon szép . . . és ime, végre így szól: »Kitartani a helyes uton: állhatatosság és erény, de makacsul ragaszkodni ahhoz, amit helytelennek látunk és tudunk: konokság és hiba.« Ez ránk illik és nagyon igaz!

— Igaz, igaz! Még Kukika is okosabb volt, mert vissza fordult, mikor látta, hogy bajba visszük. Ámde már megesett. Most azonban már tudjuk, hogy a makacszkodó konokság, az bizony nem állhatatosság!

HÍMES RÉTEN.

— A »Kis Lap« 42-dik színes műmelléklete. —

HÁRMAN vannak együtt jó egyetértésben a virágtól hímes, zöld pázsitos réten.

Piroska még virgoncz, de Iluska fáradt, az ő piczi lába sokat még nem járhat. De ez nem baj, mikor ott a jó Margitka, aki tudja, hol az egyetértés titka.

— Iluskám, piczikém, ülj le ide mellém, uert én bizony most már kissé pihenhetném. Csak az a baj, hogy még virágot

nem szedtem. Piroskám, igazán szedhetnél helyettem.

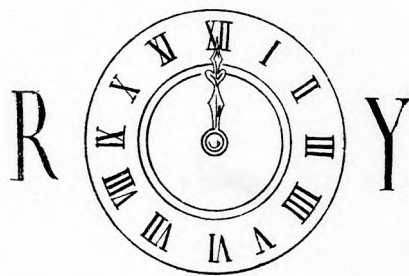
— Szedek is, miért ne? Szedek bokré-tácskát, meg is lepjükvele kedves jó mamácskát. Van itt bőven, szinte tarka a rét tőle; a kis Ilusnak is juttatok belőle.

Fürgén indul s kedves dolgát végzi kedvvel; messziről Iluska tartja folyvást szemmel. Lesi, várja részét és azt meg is kapja, teli a Piroska köténye, kiadja.

Pacsirt-dal csattog magasan a légben, rigó is füttyül a közel erdőségben, Hímes lepke tánczol, méhek döngicsélnek, ők is úgy örülnek a virágos rétnak! A Balaton felől hűs szellőcske lebben, olyan jó, üdítő ebben a melegben! Nincsen a pázsitos, hímes rétnak párja. Ott vannak napestig, mégsem unnak rája.

De bármily szép s jó: nem tart örökké semmi. Nyugvóra szállt a nap, haza kell már menni. Viszik a bokrétát a kedves mamának, maguknak is visznek kincset haza, hármat: víg kedvet, jó álmot, piros egészséget — hogy ne áldanak hát azt a hímes rétet!

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Aesopus“

Tanulságos mesék. (A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozatnak egyik önálló, érdekes kötete.)

JÓ SZ

— PÉL

— Most má
komoly és sz
hosszu fekete

— És szerf
lan! folytatá

A tornácz

gatták így el

ményöket. Ha

gen, nem itt k

is unatkoztak,

és Dinike sz

együtt sétálta

éltek Bátor é

okuk sem volt

tudta, hogy ő

Bátor pedig I

mind a ketten

ták, hogy kis g

— Azt hit

Bátor. Én így

kis gazdámho

retem.

— Pedig

mint Irénke s

hízelkedtem m

— Változn

toznak! mor

JÓ SZIV ÉS BOSZÚ.

— Példázatos történetke. —

— Most már komoly a dolog! Nagyon komoly és szomorú! sohajtá Bátor, a hosszú fekete selyem-szőrű ujfundlandi eb.

— És szerfölött boszantó és igazságtalan! folytató a Bibi cicza.

A tornác közsöbén fekvé mondogatták így el tökéletesen megegyező véleményöket. Hajdanában, nem is olyan régen, nem itt kívül heverésztek ám öök, nem is unatkoztak, hanem bemehettek az Irénke és Dinike szobájába, vagy pedig velök együtt sétáltak, játszottak. Jó barátságban éltek Bátor és Bibi akkor is, mert semmi okuk sem volt az ellenségeskedésre; Bibi tudta, hogy ő az Irénke kedves ciczája, Bátor pedig Dinikének volt a játszótársa, és mind a ketten elégszer hallották, tapasztalták, hogy kis gazdáik mennyire szeretik öket.

— Azt hittem, kölcsönbe megy, sohajtá Bátor. Én igazán hüségesen ragaszkodtam kis gazdámhoz és most is csak úgy szeretem.

— Pedig nem érdemli... csak úgy mint Irénke sem érdemelte, hogy annyit hízelkedtem neki, szölt Bibi elkeseredetten.

— Változnak az idök, szomoruan változnak! morgá Bátor. Most már minduntalan csak azt hallom: »Takarodjál, te alkalmatlan vén eb!« Ki hitte volna?

— Hát még azt, hogy rám így kiáltsonak: »Siccz, te csuf macska!« Hát én most már csuf vagyok?

Szegény Bátor nagyon el volt busulva, bizonyosan csak azért nem vigasztalta Bibi ciczát olyanféle szavakkal, hogy most is olyan szép, mint pár héttel ezelött volt. Ö szegény csak busulni tudott és bánatosan elmélkedett:

— Ha nem jön ide nyaralni ez a kényes városi kisasszonyka, akkor most is a régi boldog életünket élök!

— Épp ez a csunyaság! pattogott Bibi. Ilyen nyafogó kis jövevény miatt kiüzni a régi hű barátokat!

És szó ami szó, Bibinek volt egy kis igaza. Azóta fordult a soruk szomorúra, mióta Lilike jött meg Budapestről, hogy itt a rokonoknál jó falusi levegön nyaraljon. Lilike pedig nagyon félénk, finnyás kis lány volt: kutyától is, macskától is félt. Irénke és Dinike tehát véget vetettek a néglábuakkal folytatott nagy barátságoknak.

Amint ezek így most javában buslakodtak: vig zajjal, nevetéssel törtettek be a kertből a gyermekek. Legelő a kis Lili.

— Már eleget szaladgáltunk, nagyon melegem van, mondá. Most a szobában fogunk pihenni, olvasgatni.

Bementek. Az ajtót nyitva hagyták s Bátor és Bibi olyan formát gondoltak, hogy most talán újra próbálhatnának szerencsét; most nincs a gyermekeknek más dolguk, játéuk, hát talán juttatnak egy kis nyájas simogatást a régi hiveknek. Besompolyogtak tehát öök is a szobába, hol Lilike a pamlagon kényelmesen elterülve heverészett.

Egészen egyet gondoltak Bátor és Bibi.

Még pedig azt, hogy ha ennek a kényes Lilikének a kedvét meg tudná nyerni, akkor megint jó világ derülne rájuk. Bátor tehát oda ment a pamlaghoz és alázatos kézesök gyanánt nyalogatni kezdte a kis leány kezét, Bibi pedig föluggott a pamlagra és oda feküdt a Lilike vállára, miként régebben Irénkével tette, aki ezt nagyon szívesen fogadta.

De hajh!... a jó szándékot nem mindig értik meg. Lilike sem értette, mert ijedten sikoltott föl, úgy hogy Dinike és Irénke aggódva szaladtak oda. Mindjárt látták, mi a baj.

— Takarodjál, te alkalmatlan vén eb! szolt Dinike és fülön fogva lóditotta ki Bátor.

Bibi még rosszabbul járt. Irénke nyakon csipte és messzire ellökte:

— Siccz, te csuf macska!

Bibi, mint ügyes cicza, rendesen talpra szokott esni; de most nem tehetette, mert a kályha mellé a vas lapátra és tüzfogóra esett rá. Ugyan-csak megütötte magát, a vas eszközök pedig csörömpölve hulltak le tartójukról. Épp akkor haladt el az ajtó előtt az öreg szakácsné és ijedten futott be.

— Mi történt? Mi a baj?

— Semmi, nincsen semmi baj, felelt Irénke. Csak ezeket az alkalmatlan állatok zavartuk el Lilikétől, aki fél tőlük. És mindig betolakodnak.

— No, arra nincs ok, hogy féljen tőlük, hiszen jámbor, szelid állatok. Azért még nem kell őket bántani, ha bejönnek ide, mikor azelőtt az ifur és a kisasszony maguk szoktatták be. Szép szerivel is el lehet őket innen szoktatni. Gyere ki Bátor! Bibi, jőjj ki szépen!

Meghunyáskodva sompolygott ki a két szenvedő társ az öreg szakácsné után. A jó öreg asszony nagyon szerette az állatokat és mivel oly szépen engedelmeskedtek neki, hát jutalmul Bibinek jó tejecskét, Bátornak pedig pompás kövér konczot adott.

— No, egyetek! Dini urfítól és Irén kisasszonytól most már ugysem sokat kaptok.

Egyetek! Mintha bizony jóízűen tudna lakomázni, akinek búbánattal van tele a

szíve. Szegény Bátornak ott hevert a kövér koncz az orra előtt, de hozzá sem nyult nagy szomorúságában. Meg köllött érnie, hogy kis gazdája durván fülön fogja és úgy lóditja el. Hát csakugyan nem is szerette soha. Most már nem lehet kétség benne, el köll hinni. Ó, de mikor oly nehéz az ilyet elhinni arról, akit szeretünk!

Bibi cicza nem vetette meg a jó tejecskét. Az ő szemei haragosan csillogtak, de azért a jó lakomáról nem mondott le. Az utolsó csöppig fölnyalogatta a tejecskét, aztán oda ment Bátorhoz.

— Miért nem eszel? Csak nem akard agyon busulni magadat? Most már tudjuk, hányadán vagyunk. Vérig sértettek. Jól van, most már mi is tudhatjuk, mit kell tennünk.

— Ugyan mit tehetnénk? kérdé Bátor csöndes szomorúsággal.

— Mit? Szeget szeggel! Már kieszeltem valamit. Ha te is segítesz, nagyon jól fog sikerülni.

És halkán sugni kezdett valamit, hogy a közel settenkedő ház-őrző eb meg ne hallja. De amit mondott, az nem igen lehetett Bátornek kedvére; mert az öreg eb szinte ijedten ugrott fel.

— Ugyan hová gondolsz, Bibi? Az nem lehet! Nem szabad! Dehogy tennék olyat!

— Ó, te vén gyáva!

— Nem vagyok én gyáva. De az gonoszság volna. Te is verd ki a fejedből Bibi! És ne is beszéljünk róla többet.

Bibi megvetőleg nézett rá és befordult a házba, Bátor pedig kiballagott a kapu elé s ott busulgatott csöndeskén tovább, nem is gyanítva, mi történik benn a házban.

Ott pedig történt valami. Az történt, hogy Bibi a nyitott ajtón át megint be-

surrant a gy felugrott Lilike sikoltott s Irénke dühösen pöfögött. Irénkét is, Lilike toztak ijedten beszaladt és szolt:

— Ezt a macskát a lédházba. Töltsd a szobába. Ugyan!

És kiütközött a cseléd-házba a lédeknek, hogy bocsássák. Bibi!

— Most nem daczosan. Most Legalább megrajtok a boszorkányt!

A karmolást a gyermeknek az oszonna után a kapun kívül váltig várta, nem hívták, nosz tette után látni az efféle!

A szegény

— Az elnike... mostnak... Ám... is sétálnom... mit csinálna!

És messzire félénken k... A mező sz... hogyan fut... partján.

Egyszerre Lilike a föld...

surrant a gyermekek szobájába és megint felugrott Lilikére, mikor pedig ez ijedten sikoltott s Irénke oda sietett, akkor Bibi dühösen pöfögve ugyancsak össze karmolta Irénkét is, Lilikét is. Mind a ketten visítottak ijedtékben, úgy, hogy a mama is beszaladt és meglátván mi történt, így szólt:

— Ezt a macskát ki köll tenni a cselédházba. Többé nem szabad ide eresztteni a szobába. Ugy látszik, egészen megvadult.

És kiüzték Bibit a gazdasági udvarba, a cseléd-házba, szigorú parancssal a cselédeknek, hogy ide a lakó-házba többé be ne bocsássák. Bibi hallotta, de nem bánta.

— Most már úgy is mindegy, gondolá daczosan. Már úgy is kidobott Irénke. Legalább megfizettem neki, kitöltöttem rajtok a boszumat.

A karmolások nem voltak veszedelmesek s a gyermekek, miután ijedtségök elmúlt, ozsonna után kísértáltak a mezőre. Mikor a kapun kimentek, az ott pihenő Bátor váltig várta, hogy őt is hívják. De biz' őt nem hívták, mert Lilike most, a Bibi gonosz tette után, még kevésbé akarta közel látni az efféle négy lábú játszótársakat.

A szegény Bátor nagyot nyögött.

— Az előtt mindig magával vitt Dinike... most azt sem tudom, merre sétálnak... Ámbár mért ne? Szabad nekem is sétálnom. Legalább messziről nézem, mit csinálnak.

És messziről követte a kis társaságot, félénken kullogva, hogy ne is lássák. A mező szélén aztán lefeküdt és nézte, hogyan futkosnak, játszanak ott a folyó partján.

Egyszerre rémült sikoltás hangzott fel. Lilike a folyó meredek partján virág után

hajolt, de, egyensúlyt veszítve, lebukott a mély és ragadó vízbe. Irénke és Dinike elrémülve néztek utána, de segíteni nem bírtak, uszni egyikük sem tudott.

A sikongásra, kiáltásra fölugrott Bátor is és ott termett. Dini meglátta és a vízben vergődő, fuldokló Lilikére mutatott.

— Rajta, Bátor! Ugorj be, hozd ki, te jó Bátor!

És a jó Bátor egy pillanatig sem habozott. Nem gondolt arra, hogy minden bujának, szomorúságának okozója az, aki ott fuldokol. Csak azt látta, hogy veszedelemben van és hogy gazdája a megmentését kívánja.

Hatalmas ugrással benn termett a vízben, pár pillanat alatt elérte Lilikét, fogai közé kapta a ruháját és kihozta a partra. Szegény Lilike ugyancsak meg volt rémülve, de még eszméletnél volt és tudta, hogyan menekült meg a haláltól. Még nem sok vizet nyelt, nagy baja nem történt, tehát mihamar talpra állt. A legelső az volt, hogy megölelte a vén Bátort, sőt bizony még meg is csókolta.

— Jaj te kedves, derék állat! Nélküled oda veszttem volna! És én olyan oktalanul gyűlöltelek!

Irénke is, Dinike is ugyancsak csirógatták a víztől csurgó Bátort, aztán mindnyájan siettek haza, hogy Lilike szárazba öltözhessen. Otthon lett aztán még igazán nagy becsülete Bátornak, mikor megtudták, mit cselekedett. A felét sem győzte meg a sok jó koncznak, amivel tartották.

De nem is ez volt neki a legnagyobb öröme. Hanem ettől a naptól fogva Lilike alig akarta eleresztetni magától. Bátornak mindig ott köllött lennie a gyermekek közt, aminek Dinike csak örülni tudott. Vége

volt a Bátor szomorúságának, vígan és boldogan teltek napjai.

De a Bibi czicza, az nem kapott kegyelmet. Csak úgy a gazdasági udvar kerítéséről nézte nagy irigyen, mikor a gyermekek Bátorral vígan játszadoztak. S boszusan, elégedetlenül dörmögte:

— Ennek a vén Bátornak utoljára is igaza volt. Nem boszura kellett volna gondolnom, hanem jósággal megnyernem a szeretetöket.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVII. köt. 3-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Istenfélő“.

Helyesen fejtették meg: Bayer Feri, Mérey Agosta, Benkó Jenőke, Máder Ida, Hedvig és Emma, Takáts Klémike, ifj. Kossaczky Oszkár, Rosenthal Ella, Gaál Petike, Zurányi Gusztáv, Gonda Lajos, Geiger Pál, Koritschner Margit és Iván, Majercsik Annuska, Nékám István, Hollaki Leo, Grandjean Emil, Hunfalvy Livia, Fried Ella és Gizella, Marinkay Cziczelle és Gábor, Klein Gizi, Tolmács Tasziló, Grünbaum Margit, Fláth Czanka (?), Taddy Nándor, Szentpétery Gyula, Bolyó Pálma és Károly, Küssler Csilla, Nóra és Ely, Füssy Kata, Joó Rudi, Fischer Ilona, Engel Rózi és Jolán, Géczy László, Mandel Mihály.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténvén, nyertes lett *Nékám István, Gyöngyösön*, kinek a jutalom-könyvet (»Fény és bor«, történeti elbeszélések az ifjuság számára, írta *Remélay Gusztáv*, két könyvműve képpel, színes képmény táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVII. köt. 2-ik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Altmann Sarolta, Pírntzer testvérek.

Kis Értesítő.

Mult vasárnap telt le a »Kis Lap« nagy pályázatának határideje.

Nagy örömmel tapasztaltam az élénk érdeklődést, mely kis olvasóim táborában ezuttal is nyilatkozott. Közel száz pályamunka érkezett az

ország minden részéből; kisebb, nagyobb olvasóim nemes buzgósággal szálltak sikra.

A pályaművek megbirálására ugyanazok a jeles írók voltak szivesek vállalkozni, kik a tavalyi nagy pályázat alkalmával e fáradságos tisztet végezték.

Az eredményt a »Kis Lap« jövő vasárnapi számában fogom közzé tenni.

F. b.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Schneider Sándor. Az, amit hangulatnak szoktak nevezni, van a te versikédben is. De annyira híjjával vannak mind annak, amit meg rimnek és méretnek szoktak nevezni, hogy közlésre alkalmatlanok. Épp a mult számban üzentem egy kis olvasó társadnak, hogy a versírásnak megvannak a maga törvényei, melyek ellen véteni nem szabad. — **Selevér Flóra.** Az isteni Gondviselés és a m. kir. levélhordó kötelességtudása csodát művelt: jun. 2-án kelt soraidat szerencsésen megkaptam jul. 20., tehát kerek hat héttel később. A megfejtésed persze kárba veszett, de a kiadó-hivatalnak szöveg, intézze el a dolgodat, ha ugyan úgy kívánod még annak eligazítását, mint később vett soraidban olvasom. — **Fried Ella és Gizella.** Pályaművetek megérkezett s a többi számos versenyző művel együtt most a bírálóknál van. — **Valigórsky Micislav.** »Megtanultam a magyar nyelvet, mert szeretem a nemes magyar nemzetet, melynek az én drága jó anyámat köszönöm«, ezt írod a többi között leveledben. Mi is szeretettel fogadunk téged édes anyád szülőföldjén, ahova jó atyádnak halála után vissza költözött s az a sok ezer olvasó-társad és minden magyar gyermek, tudom, kedves testvéreül fogad, annál is inkább, mert régi jó testvér lengyel a magyarral s mert te félig úgy is a mienk vagy. Isten hozott közibénk. Oszi látogatásodnak örömmel nézek elébe. — **Kende Pista.** A »kis lepkegyűjtő« cz. könyvet megrendelheted bármely könyvkereskedőnél. A könyv szerzője *Emich Gusztáv*. — **Klein Gizi.** Levelekédnek megörvendtem. — *Több levélről a jövő számban.*

A »KIS LAP« minden kötetéhez diszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**, Szerk. és kiadóhivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.